

ת"פ 25267/11/20 - מדינת ישראל נגד יולא גטאס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25267-11-20 מדינת ישראל נ' גטאס

לפני בעניין:	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מתביעות מחוז ירושלים
נגד	הנאשמת	יולא גטאס ע"י ב"כ עוה"ד מונא שיח' אחמד מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כתב אישום מתוקן והסדר הטיעון

הנאשמת הורשעה על-פי הודאתה בביצוע עבירה של **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בכך שבמהלך חודש יולי 2016 עסקה בעבודות ניקיון בביתה של המתלוננת בירושלים. במהלך עבודתה גנבה הנאשמת פריטים מהמתלוננת בערך העולה על 1,000 ₪, לרבות 700 אירו שהוחבאו בארון בחדר, בקבוק בשם בשווי 500 ₪ ובגדים.

הנאשמת הודתה בכתב האישום המתוקן ללא הסכמה עונשית, תוך שהסניגורית ביקשה לשלוח את הנאשמת, תושבת האזור, לשירות המבחן, על-מנת לערוך תסקיר שיבחן גם את שאלת ביטול הרשעתה, נוכח נסיבותיה האישיות והחשש כי הרשעה תפגע ביכולתה להיכנס לישראל בעתיד לצרכי פרנסה.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשמת כבת 59 אם לשני ילדים בוגרים המתגוררים עמה בבית ג'אלה הסמוכה לירושלים, בשטחי הרשות הפלסטינית. היא תושבת האזור ללא מעמד בישראל, שלאורך שנים עבד בישראל. אין לנאשמת עבר פלילי. מתיאור מסכת חייה עולה מסכת חיים מורכבת שבמסגרתה הייתה חשופה לאלימות במשפחת הגרעין וכן מצד בעלה, ממנו נפרדה לפני כשש שנים. הנאשמת סיימה את לימודי התיכון ואף למדה סיעוד, מקצוע בו לא עסקה לדבריה מעולם. הנאשמת קיבלה אחריות לביצוע העבירות באופן חלקי והכחישה כי גנבה כסף, אך אישרה שגנבה בשם ובגדים. היא לא סברה כי עליה לפצות את מעסיקתה לשעבר וככלל, התרשם שירות המבחן מעמדה קורבנית של הנאשמת כלפי מכלול נסיבות חייה והמעשים שביצעה. הנאשמת טענה כי בעקבות האירוע, ומזה כשש שנים, היא אינה רשאית להיכנס לישראל שכן לא קיבלה היתרים, ועל-כן חששה מהותרת ההרשעה על כנה, והשלכותיה

על יכולתה לקבל היתרים בעתיד. בסופו של דבר, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה והסתפקות בהתחייבות ופיצוי.

טיעונים לעונש

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין מאסר מותנה לחצי שנת מאסר ועתרה למקמה בתחתית המתחם, תוך הותרת ההרשעה על כנה. הסניגורית ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן.

קביעת מתחם העונש ההולם

בית המשפט הגוזר את הדין צריך לקבוע ראשית את מתחם העונש ההולם, הנגזר מעקרון ההלימה המבטא את הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם, וכן מדיניות הענישה הנוהגת.

אשר לערכים המוגנים - מעשיה של הנאשמת מגלמים בתוכם פגיעה בערכים המוגנים של אמון בין מעסיק לעובדו, פגיעה בקניין ובפרטיות. בנסיבות המקרה, מדובר ברף חומרה בינוני.

אשר לנסיבות המעשים - הנאשמת ניצלה לרעה את אמון מעסיקתה, בכך שחייטה בחפזיה האישיים וגנבה את אשר גנבה לאורך תקופה מבלי שחדלה מכך. בהישנות המעשים ובעזות המצח שבעשייתם יש משום נסיבה לחומרה. בפועל נגרם נזק כמתואר בכתב האישום, ובנוסף לכך סביר להניח שנגרמה למתלוננת עוגמת נפש ניכרת מביצוע המעשים תוך הפרת אמונה.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - מדיניות הענישה מגוונת ומתחילה ממאסר מותנה ושל"ץ ועלולה להסתיים במאסר בפועל של מספר חודשים דו ספרתי.

א. רע"פ 6365/13 **קליינר נ' מ"י** (מיום 23.9.2013) - בעניין זה נקבע מתחם שבין חודשיים ל-8 חודשי מאסר ועונש של 4 חודשי מאסר בפועל בגין גניבת פלאפון.

ב. רע"פ 5561/19 **נקלה נ' מ"י** (מיום 29.8.2019) - בעניין זה נדונה נאשמת, תושבת האזור, שגנבה מספר פעמים טלפונים וארנקים, וכן התחזתה לאחר והפריעה לשוטר ל-3 חודשי מאסר ויום, עונש קל בשל נסיבותיה האישיות. נקבע מתחם שבין עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בגין כל אירוע גניבה.

ג. רע"פ 3871/22 **יונק נ' מ"י** (מיום 20.6.2022) - בעניין זה אושר עונש של 4 חודשי מאסר על-תנאי קנס בסך 1,500 ₪ בנסיבות של גניבת בושם בשווי כ-300 ₪.

מתחם העונש ההולם - נוכח מכלול הנסיבות מתחם העונש ההולם יעמוד מאסר מותנה ו/או של"ץ בהיקף נרחב ועד 6 חודשי מאסר שיכול יבוצעו בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

לקולא, היעדר עבר פלילי לנאשמת וכן קבלת האחריות לפני, אם כי כאמור, קבלת האחריות בפני שירות המבחן הייתה חלקית וטעונה שיפור. עוד לקולא, נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת כפי שתואר לעיל. כמו כן, שקלתי לקולא את העובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי ניכר של כ-4 שנים מקרות האירועים מבלי ששמעתי הסבר מניח את הדעת לכך. לחומרה, כאמור, קבלת אחריות מופחתת מצד הנאשמת.

המיקום במתחם

סברתי שבמכלול הנסיבות, יש למקם את הנאשמת בתחתית מתחם הענישה. לטעמי בשל הנסיבות המקילות שתיארתי, אי שלוחת הנאשמת למאסר הוא בגדר מעשה חסד כלפיה, לפנים משורת הדין.

שאלת ביטול ההרשעה

על הנאשמת לחצות רף הכולל שני תנאים: נסיבות ביצוע העבירה המאפשרות את ביטול ההרשעה מבלי לוותר על אינטרסים ציבוריים נוספים, ופגיעה קונקרטית ובלתי מדתית. לטעמי, הנאשמת אינה עומדת במי מהתנאים. ראשית, טיב המעשה מכוער, ופוגע בבסיס האמון העומד בין מעסיק לעובד, במיוחד כשמדובר בעבודה במשק בית בתוך ביתו הפרטי של אדם, המצפה כי פרטיותו תישמר וכך גם קניינו. פגיעה שכזו ביחסי האמון, גורמת לעתים קרובות לפגיעה ביכולת הקרבן לתת אמון בזולתו בהמשך הדרך. אני מודע לשינוי סעיף האישום, אך מהות המעשים היא הקובעת. מעבר לכך, הנאשמת ביצעה את המעשים שעה שהיא נהנית מזכות לשהות במדינת ישראל, הגם שאין מדובר בזכות יסוד או בזכות מוקנית, בהיותה תושבת זרה. עובדה זו מחזקת את חומרת המעשים. לכן, בנסיבות אלה, סברתי שהנאשמת אינה עומדת בתנאי הראשון. שנית, נכון הוא שיש משמעות לרישום פלילי של תושב האזור בעת שגורמי הביטחון שוקלים אפשרות של מתן היתר כניסה לישראל. אני סבור כי אי-קבלת היתר בנסיבות של הרשעה בעבירות שבוצעו בתוך ישראל, הוא תוצאה מסתברת והגיונית, שעל מבצעת העבירה היה לקחת בחשבון בעת שביצעה את מעשיה. מעבר לכך, שירות המבחן מסר כי הנאשמת עובדת לפרנסתה במקום מגוריה, ואף אם מדובר בפרנסה דחוקה, אין מדובר בחוסר מעש. לכן, העתירה נדחית. אציין כי עיינתי בפסיקה שהוגשה, ובכל המקרים שבהן בוטלה הרשעה בנסיבות של גניבה, היו נסיבות קלות יותר, נעדרות ממד החומרה בתיק שלפניי.

גזירת הדין

נוכח האמור, גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. חודשיים מאסר וזאת על-תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא תבצע כל עבירת רכוש מסוג עוון;
- ב. 4 חודשי מאסר וזאת על-תנאי שלמשך 3 שנים מהיום, שלא תבצע הנאשמת כל עבירת רכוש מסוג פשע;
- ג. פיצוי למתלוננת ע"ת 1 בסך 500 ₪. הפיצוי יושלם עד ליום 1.2.2023. ככל שקיימות הפקדות ואין עיקולים ניתן לקזז.

ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ לשנתיים מהיום שלא תבצע הנאשמת כל עבירת רכוש.

יש לשלוח לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ג, 19 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.